

Waar verblijft U?

“En Jezus keerde Zich om en zag dat zij Hem volgden, en zei tot hen: Wat zoekt u? En zij zeiden tot Hem: Rabbi (wat vertaald wil zeggen: Meester), waar verblijft U?”

Johannes 1:38-39

Er zijn twee kanten aan de openbaring van God waardoor Hij zich heeft laten kennen:

Ten eerste openbaart Hij Zichzelf en dat is voor ons het belangrijkste. Hoe zouden wij Hem anders kennen? Sinds de zondeval zijn we iedere juiste gedachte over God kwijt. Vanaf het ogenblik dat Satan in Eden de bron van ons bestaan vergiftigde en ons heeft opgezet tegen God, zijn de gedachten van het vlees alleen maar vijandschap tegen God. Het ogenblik kwam dat het hart van God naar deze gevallen wereld uitging, en zich volmaakt en volkomen openbaarde. Dat brengt ons bij Johannes 1:1 *“In het begin was het Woord; en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in het begin bij God”*. Het Woord was God, want wie anders dan God, kan ons God laten kennen. Er wordt even stil gestaan bij het geweldige feit dat de Heer God is en bij Zijn scheppingsmacht (vs3) . Maar dat maakt dadelijk weer plaats voor wat oneindig groter is: de Schepper zelf komt in de wereld die Hij geschapen heeft. *“Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend”*.

Dit waren de feiten. Omdat *“het Woord vlees is geworden en heeft onder ons gewoond”*. God is geopenbaard in het vlees. Het oog van het geloof herkent Zijn heerlijkheid, een heerlijkheid *“als van een eniggeborene van een Vader”*. Hij heeft onder ons gewoond *“vol van genade en waarheid”*. Is dit niet het wezen van Zijn komst? *“De wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden”*.

“Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeborene Zoon die in de schoot van de Vader is, die heeft Hem verklaard”. Het licht van de volle openbaring van God heeft geschinen in deze duistere wereld. En dit had bij de mensen geen gevolgen. Zo groot is het totale verval van de mens door de zonde. Er gebeurde iets dat volkomen onlogisch scheen. *“En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen”*. Het volmaakte licht was daar, de duisternis bleef bestaan zonder er door beïnvloed te worden. Er was geen begrip. Zo diep is de duisternis waarin wij gezonken waren! *“Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen”*. Er werd in Hem geen

schoonheid ontdekt, zodat Hij begeerlijk was.(Jes. 53:2). Maar let op de wondervolle genade van Zijn openbaring. Als Hij in alle majesteit van Zijn heerlijkheid had geschitterd, wie zou dit kunnen verdragen? Dat zou onze vernietiging hebben betekend. Maar *“God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend”* (2 Kor. 5:19). Hij verhulde Zijn heerlijkheid, door de nederige verschijning waarin Hij kwam, om op aarde alle genade te kunnen brengen. Een genade die in God bestond voor ons, toen wij nog naakt waren. God wilde bewerken dat wij de waarheid over onze toestand zouden ontdekken. Als Hij alleen gekomen was om in de duisternis te schijnen, zouden wij gebleven zijn waar wij waren: voor eeuwig verloren. Maar God zij geprezen, zo is het niet geweest. Toen het licht kwam is de liefde met het licht gekomen. Want God is liefde, net als licht. De liefde werkt om het licht in ons hart en geweten te laten doordringen, zodat we, Hem zouden leren kennen, nadat we hebben leren zien wie we uit onszelf zijn.

Dat brengt ons tot het **tweede deel** van ons onderwerp. Hij heeft zich volledig geopenbaard in Zijn Goddelijk werk. Hij brengt ons daardoor, in de tegenwoordigheid van Zijn heerlijkheid, in volmaakte rust. Dat wordt ons voorgesteld in het hoofdstuk dat we onderzoeken. Het gaat om Zijn heerlijkheid en niet in de eerste plaats om wat wij ontvangen hebben. Hij heeft het werk volbracht.

God moet werken zodat ons hart open gaat voor Zijn heerlijkheid. De werking van de Goddelijke liefde is overigens niets nieuws in deze wereld. God heeft altijd gewerkt, opdat er iets van Zijn zegen in deze wereld zou zijn. Alleen is nu alles duidelijk in het licht gekomen en kunnen wij duidelijk onderscheiden wat het werk van God is en het karakter hiervan. *“Maar allen die Hem hebben aangenomen, hun gaf Hij het recht kinderen van God te worden, hun die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees, niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn”*. Toen Hij had aangetoond, dat het licht helemaal geen invloed had op onze duistere toestand en dat er op aarde geen hart was dat beantwoordde aan

deze oneindige liefde, heeft God in overeenstemming met Zijn liefde gewerkt. Zijn Woord werd toegepast, door de kracht van de Heilige Geest, opdat onze arme harten zich zouden openen om Jezus aan te nemen. En na de wedergeboorte uit water en Geest, zijn wij uit God geboren. Opdat wij een natuur zouden krijgen die in staat zou zijn aan deze liefde te beantwoorden. Op deze manier bevrijd kunnen we ons verblijden in alles wat wij in Hem ontvangen hebben. *“Maar de natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is”* (1 Kor. 2:14).

Denk aan deze wondervolle genade, die aan onze harten werkte, toen die nog helemaal niet in staat waren aan de gevoelens van Zijn hart te beantwoorden. Deze genade heeft gewerkt om ons deelgenoten te maken van Zijn eigen natuur, opdat wij geschikt zouden worden Hem te kennen en ons eeuwig in Hem te verblijden!

Maar deze gezegende vreugde is niet het eerste gevolg van de wedergeboorte. Verre van dat. Tussen ons geweten en God moet het besef van onze zonden zijn. Als we dat van tevoren nooit verwerkelijk hebben, moeten we vroeg of laat leren dat het *eigen ik* alleen zonde is. Dan zien we wie we werkelijk zijn in het oog van God, onze ware toestand. Een toestand die ons totaal ongeschikt maakt om in Zijn tegenwoordigheid te komen. Wij moeten in die positie komen. Dat is een ernstige en vernederende waarheid, maar wel noodzakelijk. We moeten leren dat alles Zijn werk is. Wij komen dan op het punt waar Petrus zich bevond in Lukas 5:8 toen hij aan de knieën van Jezus viel en zei: *“Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Heer”*. Het is een zegen wanneer men de zijde van God kiest tegen zichzelf, Maar Hij laat ons daar niet, want dat zou niet overeenstemmen met Zijn liefde.

Er is meer nodig voor de eer van God. Er is ook meer voor ons nodig om ons rust te geven in Zijn tegenwoordigheid. Dat bewijst Johannes de Doper met twee uitspraken over het Goddelijke werk van de Heer Jezus:

- **Ten eerste:** *“Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt”* (vs. 29).
- **En ten tweede:** *“Die is het die met de Heilige Geest doopt”*.

Deze beide kanten van het werk van de Zoon van God horen beslist bij het eerste werk van de Geest van God, waardoor wij opnieuw geboren zijn, en maken zo de ware Christelijke positie volledig.

Alleen door het Lam van God dat ter dood gebracht is, kan God in zegen handelen. En hier wordt Hij voor het eerst als zodanig bekend gemaakt. Hier wordt Het voorgesteld in al Zijn volmaaktheid voor God. In het bijzonder wat betreft zijn volledige en volmaakte kracht waardoor de zonde vernietigd zal zijn in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde waar gerechtigheid woont. Van dit eerste deel van Zijn werk als Lam van God, kon Hij zeggen: *“Als God in Hem verheerlijkt is, zal God Hem ook in Zichzelf*

verheerlijken en Hij zal Hem terstond verheerlijken” (Joh. 13:32) en Hij heeft dit gedaan. Dit betekent, dat daar, waar God rust vindt, elke vraag over de zonde volledig opgelost is. En daar rusten wij ook, als we weten dat onze zonden verdwenen zijn in Zijn dood en ons eigen ik, geoordeeld, veroordeeld en met Hem gekruisigd is. Minder kon niet. Om één enkele zonde uit te wissen van onze schuldbrief moest de volle heerlijkheid van het werk, die de grondslag is van de nieuwe hemel en aarde, uitgevoerd worden. Maar nu is het voor ons het werk volbracht. Zodra het oog van het geloof zich africht van het zondige en verloren eigen ik, en zich richt op het Lam van God, wordt onze blik volledig verlicht, zoals God volmaakt alles weet, wat we gedaan hebben en wie we geweest zijn.

Zijn werk als Lam van God in Zijn volmaaktheid en heerlijkheid maakt een einde aan alles wat tot de eerste mens behoort. Zo wordt de grondslag gelegd om alle raadsbesluiten van God te volbrengen. Dit tot Zijn eer en tot onze zegen als wedergeboren mensen.

Dit brengt ons bij de tweede kant van het werk van de Zoon van God, Hij doopt met de Heilige Geest. Een kant die ook hoort bij de heerlijkheid van Zijn Persoon. Nadat Hij Zijn werk als Lam van God had als zoenoffer had volbracht, heeft Hij Zijn plaats ingenomen als mens in de heerlijkheid van God en zond Hij de Heilige Geest. Hij heeft Deze gegeven opdat Hij in ons zou blijven, als teken van een volkomen verlossing en om ons te verbinden met Christus als Mens in de heerlijkheid.

Hij doopt met de Heilige Geest, die de kracht is voor alles wat voor de Heer gedaan wordt. Toen het verlossingswerk klaar was en Jezus verheerlijkt was kon de Heilige Geest gegeven worden. *“...want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet was verheerlijkt”* (Joh. 7:39, Hand.19:1-6). *“in Wie ook u, toen u het woord van de waarheid, het evangelie van uw behoudenis, hebt gehoord -in Wie u ook, toen u geloofd hebt, verzegeld bent met de Heilige Geest van de belofte”* (Ef. 1:13). De Heilige Geest is gegeven als een zegel, op het aannemen van het volbrachte werk van de Heer. Hij is opgestaan en verheerlijkt! De Heilige Geest maak ons bewust van onze nieuwe en wondervolle plaats in Christus. Dit getuigenis ontvangen wij met de vergeving van de zonden. Vanaf dat ogenblik ontvangen wij de zekerheid van de vergeving van zonden en de gave van de Heilige Geest die in ons blijft tot in eeuwigheid (vgl. Hand. 2:38 en 10:43,44, Joh 24:15). Ook in de brief aan de Romeinen komt de Heilige Geest nadat iemand vrede met God heeft door de rechtvaardiging (Rom. 5:5). Datzelfde vinden we ook in het beeld van de melaatse. In Leviticus 14 vers 14-18 volgt de olie als beeld van de Heilige Geest, op het toepassen van het bloed van het offer.

Als Jezus aan de discipelen de komst van de Heilige Geest aankondigt, zegt Hij: *“In die dag zult u weten dat Ik in mijn Vader ben en u in Mij en Ik in u”* (Joh. 14:20). Toen Hij vrede door het bloed van het kruis had gemaakt, vertelde Hij hun dit meteen aan Zijn

discipelen, toen Hij ze groette met deze woorden: *“Vrede zij u!... ..En toen Hij dit had gezegd, blies Hij in hen”* -de laatste Adam, een levend makende geest- (1 Kor. 15:45) *“en zei tot hen: Ontvangt de Heilige Geest.”* (Joh. 20:19,22). Het gaat in dit geval meer om de Geest als kracht van het opstandingleven, dan om een bepaald persoon die in hen zou blijven. Op het laatste moesten zij nog wachten tot de Pinksterdag. De Zoon des Mensen was gekomen *“opdat zij leven hebben, en het overvloedig hebben”* (Joh. 10:10). De Heilige Geest is de kracht van dit leven dat zij nu bezaten in verbinding met de opgestane Christus. Voortaan kan gezegd worden: *“want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood”* (Rom. 8:2). Het gaat om de directe verlossing door de Goddelijke macht die ons trekt uit de toestand waarin wij waren en ons brengt in een volledig nieuwe toestand in Christus.

Verder is Hij de Geest van aanneming. Wij zijn kinderen van God geworden door het geloof in Christus Jezus (Gal. 3:26). *“En omdat u zonen bent, heeft God de Geest van zijn Zoon in onze harten uitgezonden, die roept: Abba, Vader!”* (Gal. 4:6).

Er is nog een gevolg, nog een gezegend getuigenis van Zijn tegenwoordigheid en dat wordt gegeven in 2 Korintiërs 3:17. *“De Heer nu is de Geest; waar nu de Geest van de Heer is, is vrijheid. Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest”*. Wij hebben de vrijheid om met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van God in het aangezicht van Christus te aanschouwen. Dat is een onderpand van de volmaakte aanname door God in gerechtigheid door Hem. En terwijl we de heerlijkheid van de Heer aanschouwen worden wij naar Zijn beeld veranderd.

De Heilige Geest die in ons woont, verenigt ons met Christus in één lichaam. Maar dit is niet het onderwerp van het Johannes evangelie. Het is nuttig voor onszelf onderscheid te maken tussen de persoonlijke kant van de doop met de Heilige Geest en de gemeenschappelijke kant. Wij moeten vast staan in het eerste voordat het tweede gekend kan worden, met zijn voorrechten en verantwoordelijkheden.

Op deze manier ervaren we de volledige plaats van de christen, in het getuigenis van Johannes de Doper. Wij zien die verzekerd in de persoon van Christus en het Goddelijke werk, waardoor we zijn ingevoerd. De volheid der Godheid heeft het behaagd in Hem te wonen, en als Hij ons zo wordt voorgesteld, moet het soevereine werk van de genade, waardoor wij uit God geboren zijn, volbracht zijn. De heerlijkheid van Zijn persoon houdt in, dat Hij het Lam van God was, dat de zonde van de wereld wegneemt overeenkomstig de eisen van de heerlijkheid van God.

Tenslotte, als onze zonden afgewassen zijn in Zijn kostbaar bloed, wordt de Heilige Geest gegeven om ons, onze plaats in Christus bewust te maken. *“Als*

iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden” (2 Kor. 5:17). Wij zijn volmaakt in Christus, voor de volheid der Godheid. Wat een wondervol heil, op te delen in drie zaken zoals ze werkzaam zijn in ons:

- 1° het leven en daarmee de overtuiging van zonde. Want het leven was het licht der mensen.
- 2° het bloed van het kruis en daardoor een volledige en eeuwige vergiffenis.
- 3° de Heilige Geest, het zegel van het geloof, dat het getuigenis van God ontvangt, zodat we in Christus gegrond zijn in de volheid van onze christelijke positie.

Johannes 1 toont ons dit allemaal. En het is gegrond op het getuigenis van de heerlijkheid van Christus. Aan de andere kant is een bepaald reëel werk nodig van levendmaking waardoor we Christus aannemen.

Er is iets wat een verandering kan zijn om de gevolgen van de genade ten volle met onze harten te kennen. We hebben hier een waar gebeurd verhaal. En zoals altijd in Johannes wordt deze gebeurtenis meegedeeld om leerstellig onderwijs te illustreren. Twee discipelen van Johannes *“hoorden hem spreken en volgden Jezus”*. Zij gingen Hem volgen, niet om iets van Hem te krijgen, maar om bij Hem te zijn. De liefde van God die in Christus wordt getoond, heeft zo volledig het hart en het vertrouwen van deze twee discipelen gewonnen, dat ze zich tot Hem aangetrokken voelden. Hun wens is vanaf de eerste dag dat zij Jezus gekend hebben, om te weten waar Hij woont, opdat zij ook bij Hem mogen wonen.

“En Jezus keerde Zich om en zag dat zij Hem volgden”. Deze vrucht van de genade is lieflijk voor de Heer in het midden van deze koude, harteloze wereld. Om deze vrucht openbaar te maken, vraag Hij: *“Wat zoekt u?”*. Zou de Heer aan ons zo'n vraag kunnen stellen? Wij bevinden ons in een bevoorrechte positie en dat is goed, want het is de enige plaats, waar wij vrucht kunnen dragen. Maar wat zoeken wij?

Laten we onszelf niet bedriegen met de gedachte dat we niets zoeken. Want dat is onmogelijk. Onze harten hebben een voorwerp nodig een persoonlijk voorwerp. En alleen een Goddelijk Persoon kan daaraan voldoen. Als wij Christus niet zoeken, gaan we zeker iets anders zoeken. Is dat niet de oorzaak van zoveel mislukkingen, van zo weinig kracht in ons christelijk leven, van zo'n arm getuigenis, van een niet volledige afzondering van de wereld, waarin christen niets te zoeken heeft? Want men kan er deze aantrekkingskracht van Christus niet vinden, als gezegend voorwerp voor ons hart. Deze aantrekkelijkheid zet alles in de schaduw.

Deze twee discipelen vonden evenmin hun plaats in de wereld. Zodra zij Jezus kenden hadden zij maar één gedachte: *“Waar verblijft U?”*. De Heer merkt dit op en keurt deze door Hem opgewekte hartenwens goed en zegt: *“Komt en u zult het zien”*. Dat is Zijn antwoord op de wens van de ziel.

Maar schijnt, doordat deze gebeurtenis, aan het begin van het Johannes evangelie vermeld wordt, er een wijdere horizon verschijnt. Het is als het ware een titelblad van het Johannes evangelie. De andere evangeliën vertellen ons, dat in deze wereld, die Hij geschapen had, geen plaats was voor de Zoon des Mensen. Hij had hier op aarde geen plaats waar Hij het hoofd kon neerleggen. Maar hier wordt het hemels huis van de Zoon van God geopenbaard. Hij woont in de schoot van de Vader. Hij is gekomen om Hem aan ons te openbaren, opdat wij nu in de geest en voor altijd onze woning zouden vinden bij Hem, daar waar Hij is.

En dat is precies wat deze twee discipelen zochten, zelfs toen ze nog maar met z'n tweeën zich tot Hem aangetrokken voelden. Mochten wij meer deze aantrekkingskracht leren kennen, dan zijn we beter te ervaren met Hem verenigd te zijn, waartoe het Johannes evangelie alleen maar een inleiding is.

Het gevolg van de woorden van de Heer: *“Komt en u zult het zien”*, is dat we begrijpen, dat er echt een uitnodiging is, om nu op te zien naar de hemel en ons vertrouwt te maken met dat Zijn huis, ons huis is.

Dit getuigenis van de dingen over de hemel komt vroeg. Maar voordat het aangenomen en geloofd kan worden, moet wat de Heer zegt over onze toestand duidelijk gemaakt worden met aardse voorbeelden. *“Als Ik u de aardse dingen heb gezegd en u niet gelooft, hoe zult u geloven als Ik u de hemelse zeg?”* De Zoon des Mensen was uit de hemel neergedaald om te getuigen van wat daar was (Hij de Zoon des Mensen, die in de hemel is) om daarvan te getuigen op de aarde (Joh. 3:12-13). Maar in Johannes 4 worden de rijke en hemelse dingen over de Goddelijke genade in de Persoon van Jezus tevergeefs voorgesteld (4:10-15), totdat de Heer vertelt wie de Samaritaanse werkelijk is, pas dan dringt de eerste straal van goddelijk inzicht door in dit geweten.

“Hij die van boven komt, is boven allen... Wat Hij heeft gezien en gehoord, dat getuigt Hij” (Joh. 3:31). Dat getuigenis was daar altijd volmaakt, terwijl de genade bleef werken opdat wij het getuigenis zouden aannemen. *“De Vader heeft de Zoon lief”*, dat wanneer wij naderen, wij de Zoon vinden, die de Vader openbaart zoals Hij alleen dat kan doen, omdat Hij in de schoot van de Vader is. *“Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon die in de schoot van de Vader is, die heeft Hem verklaard”* (Joh. 1:18).

Toen de tijd gekomen was, nadat Zijn getuigenis in woord en werk verworpen was en Hij de wereld zou gaan verlaten om naar de Vader te gaan, richt hij de gedachten van de Zijnen voor de eerste keer op het huis van de Vader (Joh. 14). Hij zegt: *“En waar Ik heenga,*

weet u”. Het is alsof Hij zegt: *“Jullie kennen de hemel wel, het Vaderhuis is niets vreemds voor jullie”*. Hoe is dat mogelijk? Filippus begreep voor de waarheid, tenminste gedeeltelijke, dat de aanwezigheid van de Vader zelf, de heerlijkheid van dit huis uitmaakt. Hij vraagt namelijk: *“Heer, toon ons de Vader en het is ons genoeg”*. Maar Hij liet daardoor ook zien hoever dat hij weinig begreep van de persoonlijke heerlijkheid van de Heer Jezus, als de eniggeboren Zoon van de Vader. De Heer zegt daarom tegen hem: *“Ben Ik zo lange tijd bij u en heb je Mij niet gekend, Filippus? Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien... ...Geloof je niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is?”* Zijn woorden, werken en alles wat Hij was, openbaarden de Vader. Hoe weinig de harten ook begrepen hadden van deze openbaring toen en ook nu, toch was het Zijn Persoon die alle kenmerken van de zegen van de hemel uitstraalt.

Dat was niet alles. Hij van wie de aanwezigheid op aarde de openbaring was van iets wat totaal nieuw was voor Zijn volk, neemt nu als verheerlijkte mens de centrale plaats in het Vaderhuis in. Als het middelpunt van alle vreugde, heerlijkheid en zegen in die plaats. Want Hij zegt: *“want Ik ga heen om u plaats te bereiden”*. Hijzelf verbindt nu hun en onze harten met deze plaats. Hij ging er heen om deze te bereiden, om in de Geest met Hem, totdat Hij komt om ons tot Zich te nemen. De Schrift spreekt nooit over naar de hemel gaan, maar wel over het gaan tot Hem. De persoon van de Heer maakt de waarde van de plaats uit.

Maar er was meer in Zijn hart voor ons. Want wij hadden het nodig onlosmakelijk verenigd te worden met de plaats, die ons zo geopenbaard is. De Persoon van Christus op aarde is de openbaring geweest van alles wat de hemel vormt, en wat Hij is tot in eeuwigheid. Hij heeft daar Zijn plaats ingenomen, als Degene die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven. Onze harten kunnen Hem nu volgen en bij Hem zijn als in ons eigen huis. Uit deze woning van liefde, vreugde en heerlijkheid heeft Hij de Heilige Geest gezonden om de kracht te zijn, van onze vereniging met Hem daarboven. Daardoor genieten wij ook van deze hemelse zegeningen (Joh. 14:16-20).

Dat is het volledige antwoord op de door Hem opgewekte wens van het hart: *“Waar verblijft U?”*, en het antwoord van Jezus *“Komt en u zult het zien”*. Daardoor kunnen wij bij Hem blijven. Wij vinden in dit evangelie dus het beginsel van dat de gelovigen een hemels volk op aarde vormen. om te laten zien wat de hemel is en Christus voor te stellen, terwijl wij Zijn wederkomst verwachten.

Als de Heer Jezus is verheerlijkt en de Heilige Geest gezonden is, wordt de normale christelijke positie en de daarbij behorende verantwoordelijkheid als volgt verwoord met: *“zoals de Hemelse is, zo zijn ook de hemelsen”* (1 Kor. 15:48). Wij zijn, door de genade die ons geroepen, geworden tot *“hemelsen”*. Maar wij hebben ook de openbaring van een nieuwe sfeer, waarin we gebracht zijn. *“Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is*

opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben” (1 Kor. 2:9). Voortaan zijn onze ogen niet meer “op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet” (2 Kor. 4:18). Alleen door het geloof zijn deze dingen voor ons waar en “hebben goede moed en willen liever ons verblijf in het lichaam verlaten en bij de Heer inwonen” (2 Kor. 5:8). “Want wij kijken nu door een spiegel, wazig, maar dan van aangezicht tot aangezicht” (1 Kor. 13:12).

Toch zijn de dingen, die eeuwig zijn, nu geopenbaard, zodat wij ze helder kunnen beschouwen. Nog meer, wij kunnen dit doen als een volk dat de opstanding kent. “Als u nu met Christus opgewekt bent, zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand” Kol. 3:1). Wij worden vermaand onze gedachten te richten op de dingen die boven zijn en niet op de dingen die op aarde zijn. De menselijke geest heeft een zwak voor veel zaken. Dit verschil kan als volgt zo geïllustreerd worden: de genegenheden van een man kunnen bij zijn familie liggen, maar zijn gedachten kunnen de hele tijd vervuld zijn met zakelijke beslommeringen. De Heilige Geest zou willen, dat onze gedachten alleen met Christus bezig zijn. Paulus zegt in Filippi 3:18 “Want velen wandelen, van wie ik u dikwijls heb gezegd en nu ook wenend zeg, dat zij de vijanden van het kruis van Christus zijn; hun einde is het verderf, hun God is de buik en hun heerlijkheid is in hun schande; zij bedenken de aardse dingen”. Ze zijn vijanden, ook al belijden ze dat ze Hem toe behoren. Met een uitdrukking vat Paulus de christelijke belijdenis heel praktisch samen: “Want ons burgerschap is in de hemelen...” Hij gebruikt hier een woord dat zeer geschikt is om een Griek in het hart te treffen. Want de Griek maakt alle relaties en belangen van dit leven ondergeschikt aan zijn burgerschap. Het is alsof hij tegen hen zegt: “Alles wat het leven uitmaakt, bevindt zich nu voor ons in de hemel”, “...waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland

verwachten, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen” (Fil. 3:20-21).

Ik zou u deze vragen willen stellen, in relatie tot uw christenen zijn voor God:

- Zijn we gered om op die plaats te blijven of om die te verlaten?
- Is die plaats voor ons het vaste uitgangspunt om Christus te zoeken?
- Is Zijn schoonheid en uitmuntendheid alles voor ons?

Kunnen wij zeggen: “Een ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid des Heren te aanschouwen” (Ps. 27:4)?

Als onze harten door genade deze wens hebben, zullen we Hem niet zoeken in deze wereld, die Hem verworpen heeft. Hij heeft plaats in de heerlijkheid, waarvan Hij de volle openbaring is geweest in Zijn eigen Persoon op aarde en onze harten zijn verbonden met Hem daarboven. Hij trekt ze daarheen, waar Hij nu is, opdat Hij de wensen kan vervullen, die Hij Zelf in hen heeft opgewekt: het genot van de hemelse dingen, Zijn tegenwoordigheid. “Komt en gij zult het zien. Zij kwamen dan en zagen, waar Hij verblijf hield, en zij bleven die dag bij Hem”.

Hij geeft de dorstige ziel te drinken in een mate die steeds groter wordt, door aan de ziel geschiktheden en behoeften te geven, die steeds groter worden. (lees Joh. 17:24; 14:3).

“Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig. Amen, kom, Here Jezus!” (Op. 22:20)

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1957-169](#)

Titel: [Où demeurez-tu?](#)

Oude Sporen 2011

